NATURA ȘI OMUL

Anul II • Nr.4 • martie 2001 • 8 pagini • Publicaţie editată de Muzeul Judeţean de Ştiinţele Naturii Prahova

Martie 2001

Femeia

Uneori, oamenii ajung la deznădejde sau fericire.

Uneori ajung la marginea adevărului sau în inima minciunii, alteori ajung pe culmile speranţei, dar întotdeauna există un singur drum, drumul frumuseţii. Fără îndoială că primul lucru pe care ni-l imaginăm când vorbim despre frumuseţe este Femeia.

Alcătuită din ambrozie, soarele aleargă prin arterele sale trasând cu lumină hotarele iubirii, mâinile ca două măsuri ale universului dezleagă dimineţile cu sfială şi prospeţimea curge la nesfârşit peste oraşe şi păduri.

Când se apropie de malul lacului şi priveşte în apa limpede, ea poate explica mai bine decât orice savant istoria lumii, absurdul sau raţiunea, ea ne poate spune cel mai bine de ce nu putem cunoaşte valorile decât atunci când devin amintiri, de ce stăpânii îngrădesc voinţa în lanţurile gândirii lor.

Priviţi-o! Despre această Femeie ce merge pe stradă vorbesc. Numai în Ea libertatea este totală, numai în Ea artistul găseşte că excesul este un incendiu ce-i îmbujorează obrajii, fără ca lumea să se simtă trădată.

Meditaţia nopţilor izvorăşte din Ea.

Popoarele acestea de copii coboară din trupul ei şi după ce cuceresc secol de secol, se stabilesc pe toate continentele şi în toate religiile. Ea îi învaţă pe copiii lumii că Dumnezeu nu a murit şi că omul nu poate trăi fără frumuseţe şi cer senin, Ea îi învaţă pe copii că filosofia beznei este o utopie, că sufletele noastre pe câmpul de bătălie nu vor fi niciodată învinse.

Femeia este aceea care alege pământul patriei şi ţara virtuţilor, numai Ea posedă o măreţie atât de simplă.

În mod cert, Femeia este calea nobilă spre frumuseţe. Ea merită ca în fiecare primăvară să-i ridicăm temple împletite din cântecele privighetorilor, pentru că frumuseţea ei obligă viitorul să se arate.

Victor PETRESCU MĂRGEAN

https://biblioteca-digitala.ro

FARMACIA VERDE

Rostopasca

(Chelidonium majus)

alte denumiri: iarbă de negi, negelariţă, iarba rândunicii, buruiană de cele sfinte, crucea voinicului, scânteiţă etc.

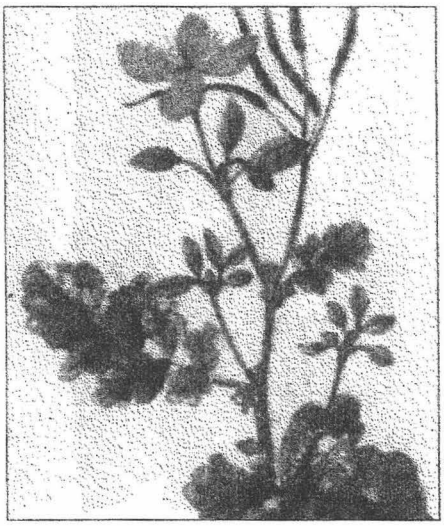

Rostopasca înfloreşte, începând din luna mai, pe tot parcursul verii şi până în toamnă. Are frunze zimţate, asemănătoare cu cele de stejar şi se dezvoltă ramificat. Din tulpină şi rizom izvorăşte o sevă galben-portocalie şi destul de vâscoasă. Rostopasca preferă vecinătatea zidurilor, a gardurilor, a grohotişurilor de pantă, precum şi livezile sudice.

Partea aeriană a plantei este depurativă (curăţă sângele) şi hematopoetică (ajută la formarea sângelui).

Infuzia -1 linguriţă de plante la 1/4 l de apă, se opăreşte doar- este folosită cu succes în afecţiunile biliare, hepatice şi renale.

În tratarea hemoroizilor care dau arsuri în zona anusului, în combaterea înţepăturilor şi a senzaţiei de usturime în timpul urinării, contra vâjâitului în urechi, se pot bea 2-3 ceşti cu ceai pe parcursul zilei, în înghiţituri mici.

Sucul obţinut din tulpinile fragede de rostopască este folosit extern în bolile de cancer şi de piele, contra bătăturilor, a verucilor (negilor) şi a eczemelor care nu vor să se vindece.

Un verucium plantare de 3 cm cu multiple ramificaţii, pe talpa stângă a unuia dintre fii mei s-a vindecat în 14 zile. Evident, după ce a făcut luni de zile numeroase tratamente fără rezultat şi se propusese operarea.

Când am aflat că verucozele sunt de fapt negi, mi-am amintit de denumirea populară iarbă-de-negi. Era sfârşitul lui mai şi în Parcul Tineretului din Ploieşti erau pajişti imense cu rostopască înflorită. De atunci am început să aplic seara, direct pe negi, suc proaspăt din plante culese puţin înainte. Planta şi încrederea ne-au ajutat.

Rostopasca poate fi folosită în astfel de cazuri şi uscată (decoct-fiertură) prin comprese şi băi.

Cu sucul de la o frunză de rostopască, zdrobit între două degete, se unge coada ochiului, de 2-3 ori pe zi, ţinând ochii bine închişi. Astfel se tratează cataracta şi petele pe cornee, sângerarea retinei şi a dezlipirii de retină, vederea slabă.

În mod preventiv, pentru ochii sănătoşi dar suprasolicitaţi se foloseşte suc de rostopască în acelaşi fel.

Asociată cu urzicile şi mlădiţele de soc, se recomandă în leucemie.

Trebuie însă să se bea din acest amestec minimum 2l pe zi ca să poată da rezultate bune.

Tulpinile florifere fierte în lapte, cu pătrunjel de câmp, se folosesc în tratarea bolilor venerice.

Tinctura de rostopască se procură din farmacii, fiind un preparat homeopatic.

Viorica RUSU

Horoscop floral

Pătlagina

Plantago lanceolata

(19.02-20.03)

Corespunde zodiei Peşti.

Cei ocrotiţi de pătlagină sunt idealişti şi visători.

Sunt consecvenţi şi se caracterizează prin sentimentalism. Sunt simţitori, sensibili şi au o foarte bună intuiţie.

Dacă învaţă să o "asculte", nu-i va mai speria nici un pericol. Mulţumită intuiţiei, se vor găsi întotdeauna la locul potrivit, în momentul potrivit. De obicei, au succes şi fac mulţi bani.

Le place să-i ajute pe ceilalţi, fără a aştepta ceva în schimb. Sunt prieteni credincioşi.

Au probleme cu digestia şi adesea suferă de conjunctivită. Pătlagina îi ajută, mulţumită proprietăţilor ei antiinflamatorii. Este bună şi în vindecarea rănilor deschise sau a muşcăturilor de insecte.

https://biblioteca-digitala.ro

Galeria oamenilor de ştiinţă

Howard RICKETTS (1871-1910)

Howard Taylor Ricketts a fost un microbiolog american.

A fost profesor universitar la Chicago şi la Universitatea din Pennsylvania.

A transmis la animalele de laborator febra pătată a Munţilor Stâncoşi şi a obţinut primele rezultate pozitive în cercetările privind agentul etiologic al tifosului exantematic.

Acest agent a fost denumit *Rickettsia prowazeki*, după numele lui Ricketts şi al austriacului Stanislas PROWAZEK şi s-a dovedit că se transimte prin intermediul păduchelui de corp. Această descoperire aparţine lui Charles NICOLLE şi Etienne BURNETT, membri ai Institutului Pasteur din Tunis.

Charlles NICOLLE (1843-1910)

Charles Jules Henri Nicolle a fost un bacteriolog francez, profesor la College de France.

A avut lucrări în domeniul medicinii experimentale şi al bolilor infecţioase.

A descoperit agentul patogen al febrei recurente, originea canină a bolii kalaazar şi a izolat virusul care produce această boală la copii.

A introdus tripanul în tratamentul tripanozomiazei. A pus la punct metoda seropreventivă a rujeolei.

A obţinut premiul Nobel pentru fiziologie şi medicină (1928).

OMUL şi PEŞTERA

Manuscrisele de la Marea Moartă

De peşterile de la Marea Moartă sunt legate unele dintre cele mai senzaţionale descoperiri arheologice contemporane: "manuscrisele de la Marea Moartă".

Povestea începe în februarie 1947, când un tânăr beduin ce păştea capre pe coasta Mării Moarte, la circa 17 kilometri sud de localitatea biblică Ierihon, s-a trezit în faţa unei mici intrări de peşteră. În speranţa că va găsi aur, a revenit a doua zi cu un prieten, dar au dat numai de câteva vase care conţineau şapte suluri de piele rău mirositoare, în parte putrezite şi mâncate de furnici. Cei doi păstori le-au vândut la Ierusalim cu destulă greutate, pentru că nimeni nu credea că au vreo valoare.

Curând sulurile, care s-au dovedit a fi acoperite cu o scriere ebraică, au stârnit o vâlvă nemaipomenită.

După câţiva ani de discuţii înflăcărate, după ce au fost analizate în toate felurile şi după ce s-au scris sute de lucrări asupra lor, s-a ajuns la concluzia că datează cam de acum 2000 de ani, adică din secolul I î.e.n., şi că ele cuprind diferite scrieri religioase care se referă la Vechiul Testament.

Unele dintre ele sunt opere necunoscute până acum, altele, ca de exemplu cărţile profetului Isaia, sunt mai vechi cu 1000 de ani decât cel mai vechi document biblic cunoscut.

Ulterior, pe lângă această peşteră s-au mai cercetat alte 50 de peşteri, iar în zece s-au găsit manuscrise.

Cea mai importantă descoperire a fost un sul de tablă de aramă. Textul cuprinde indicaţii asupra a vreo 60 de tezaure, ascunse pe întreg teritoriul din jurul Mării Moarte, şi care totalizează circa 200 de tone de aur şi argint.

În sfârşit, în mai multe scrieri datând din evul mediu se vorbeşte despre o "Sectă a peşterii", care ar fi trăit la Ierihon pe la începutul erei noastre şi care a fost numită astfel din cauză că scrierile ei au fost găsite în peşteri.

R.M.

https://biblioteca-digitala.ro

•CURIOZITĂŢI•MIRACOLELE NATURII•CURIOZITĂŢI•

Înţelepciunea instinctivă

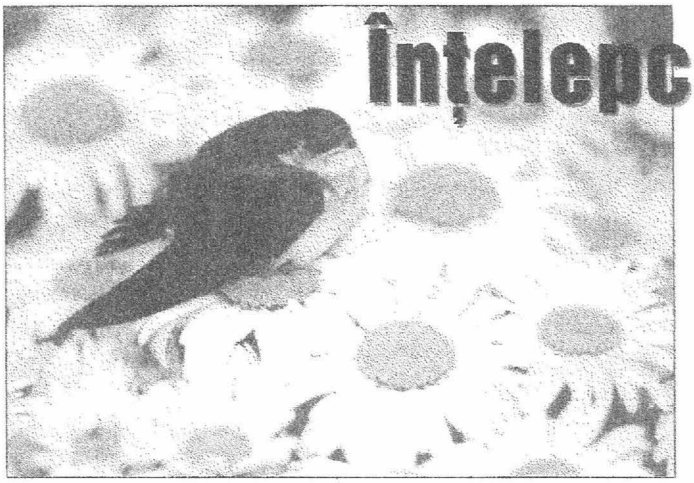

Instinctul este o înţelepciune programată înainte de naştere.

Misteriosul instinct al migraţiei la păsări este un fenomen ce se transmite de la părinţi la urmaşi, dar nu este înscris în codul genetic.

Privitor la aceste fenomene inexplicabile în mod ştiinţific, însuşi Charles Darwin afirma: "n-aş intenţiona să cercetez originea facultăţilor mintale". Iată câteva exemple de comportamente instinctive ale păsărilor:

Rândunica arctică parcurge 35.000km, de la Cercul Polar Arctic la Polul Sud, în anotimpuri când în locurile respective găseşte hrană din abundenţă.

Pasărea dendronica striata, care cântăreşte aproximativ 20g, când vine toamna părăseşte Alaska şi poposeşte pe Coasta de Est a Canadei, în aşteptarea unui curent de aer rece. La sosirea curentului de aer ea îşi ia zborul, dar cu toate că locul ei de destinaţie este America de Sud, zboară mai întâi spre Africa şi numai după aceea deasupra Atlanticului. În acest fel, întâlneşte un curent dominant care o transportă în America de Sud.

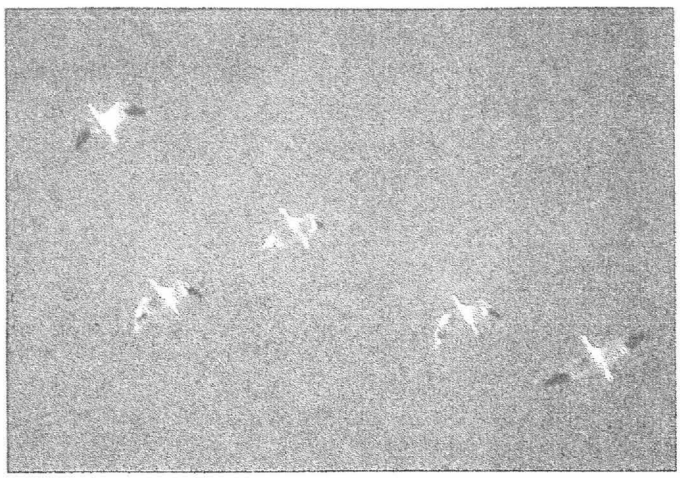

Frumoasa pasăre Colibri, care cântăreşte numai 3g, traversează Golful Mexic şi parcuge 1000km bătând aerul cu 75 de bătăi pe secundă, fără nici o pauză.

Am putea spune că păsările au o "hartă" în minte, care le permite să cunoască traseul, punctul de plecare şi de sosire. Sunt multe lucruri pe care nu le putem explica, atât în lumea păsărilor cât şi în întreaga Creaţie. Toate presupun o minte înţeleaptă, un Creator inteligent şi priceput.

Ana ŞERBAN

La vânătoare de... furnici

Furnicarul (Myrmecophaga jubata) trăieşte în America de Sud. Face parte din familia mamiferelor şi se hrăneşte numai cu furnici, de unde i se trage şi numele. Cum le prinde? Se apropie de muşuroi, sapă cu labele din faţă o groapă adâncă de 20-30 cm şi îşi vâră în această "farfurie" botul său lung, în formă de morcov. Apoi scoate limba, pe care o plimbă printre furnicile învălmăşite de spaimă, începându-şi masa care durează cel puţin o jumătate de oră. Furnicarul este îmbrăcat cu o blană formată din trei culori, "pictate" separat cu o mare precizie: capul şi picioarele din spate - maro; picioarele din faţă - albe; gâtul şi burta - negre.

Roxana MANOLACHE

https://biblioteca-digitala.ro

Obiceiuri de Mărţişor

De la geto-daci răzbate, până în zilele noastre, obiceiul atât de îndrăgit al românilor, Mărţişorul.

În această zi de 1 martie, băieţii oferă fetelor mici podoabe prinse cu şnururi făcute din aţă roşie şi albă. Roşu iubirilor îngemănat cu albul luminii şi dragostei divine, sunt culorile magice care împodobesc pieptul femeilor la început de primăvară, ca simbol de protecţie şi dragoste din partea celor ce le iubesc.

BABA DOCHIA

Ziua Babei Dochia cade întotdeauna de 1 martie. Legenda spune că Baba Dochia ar fi plecat pe munte, fără să ia seama la gerul şi zăpezile lui Marte.

Acest lucru l-a înfuriat rău pe Marte care, fiind răzbunător din fire, i-a dat zile călduroase, când baba a trebuit să-şi lepede cojoacele, după care i-a trântit un ger aprig şi biata de ea a degerat şi a împietrit.

Zilele de început de martie sunt cele mai schimbătoare şi mereu trebuie să fii pregătit cu haine potrivite, că altfel eşti luat prin surprindere, ca Baba Dochia. De 1 martie, fiecare îşi alege "baba", adică una din cele opt zile care urmează, ca să ştie cum îi va merge tot anul: bine la vreme frumoasă şi rău la vreme rea. Tot în ziua de 1 martie, fetele obişnuiau să topească zăpadă şi să se spele cu acea apă, ca să fie frumoase şi iubite. Credinţa în rolul magic al acestei ape era atât de puternică, încât apa se păstra peste an în butoaie, ca să poată fi folosită şi mai târziu.

În tradiţia românească, tot Dochia se numea şi fiica regelui Decebal.

Strămoşii noştri sărbătoreau la 1 martie venirea primăverii, de aceea se spune că mărţişorul era un talisman solar. Baba Dochia, frumoasa Dacie, îşi dă jos cojoacele şi se înnoieşte, sub semnul mărţişorului, pregătindu-se de renaştere împreună cu întreaga natură, precum un ghicel care scoate timid capul de sub zăpadă, ca să-l mângâie razele soarelui.

MĂRŢIŞORUL

În cele mai multe părţi din Bucovina şi mai cu seamă din Moldova, Muntenia şi Dobrogea, este obiceiul ca la 1 martie părinţii să lege copiilor câte o monedă de argint sau de aur, la gât sau la mână. Moneda atârnată de o cordea roşie ori de un găitan compus din două fire răsucite, unul roşu şi unul alb, sau şi din mai multe fire de argint şi de aur, se numeşte mărţişor, mărţiguş sau marţ. Scopul mărţişorului era să aibă noroc copiii în decursul anului, să fie deplin sănătoşi şi curaţi ca argintul cu venirea primăverii, şi peste vară să nu-i apuce şi să-i scuture frigurile. Mărţişorul se pune de obicei la 1 martie, de dimineaţă, până nu răsare soarele.

Părinţii, când îl pun, se feresc ca să nu-i vadă vreo femeie însărcinată, căci atunci se pătează copiii pe ochi.

Unii copii poartă mărţişorul 12 zile la gât, iar după aceea îl leagă de ramura unui pom tânăr. Dacă în acel an pomului îi merge bine, şi copilului îi va merge bine în viaţă. Alţii îl ţin la gât până ce văd primul pom înflorit, şi atunci îl lasă pe ramurelele acelui pom, anume ca să fie sănătoşi şi frumoşi ca florile pomului.

Unii îl poartă până când înfloreşte porumbarul (Prunus spinosa L.) şi păducelul (Crataegus oxyacantha L.) şi atunci îl pun pe ele, ca să fie albi ca floarea lor. Alţii îl poartă până când sosesc berzele şi îl aruncă după ele, spunând: "Na-ţi negreţele,/ Şi dă-mi albeţele!"

Românii din Macedonia, nu pun mărţişorul de 1 martie dimineaţa, ci în ajunul acestei zile.

În multe părţi, şi mai cu seamă în Muntenia, e obiceiul să se poarte mărţişor şi la fetele cele mari, şi chiar la nevestele tinere.

Mărţişorul a fost iniţial un dar pe care românii şi-l trimeteau unul altuia la 1 martie. El consta într-un bănuţ de aur legat cu un găitan de mătase împletit cu fire albe şi roşii, pe care persoana ce-l primea îl purta la gât până ce întâlnea prima roză înfloritâ şi îl depunea pe crengile ei. Bănuţul simbolizează îmbelşugarea, iar firele faţa albă precum crinul şi rumenă ca roza.

Ritualul se încheia prin ofranda făcută reginei florilor, ca o plecăciune în faţa mult aşteptatei şi frumoasei primăveri.

Roxana MANOLACHE

https://biblioteca-digitala.ro

Mănăstirea SINAIA

Mănăstirea Sinaia, denumită şi "Catedrala Carpaţilor", datează din secolul al XVII-lea şi a fost prima construcţie pe teritoriul oraşului Sinaia.

Fondatorul mănăstirii este marele Spătar Mihail Cantacuzino, fiul postelnicului Constantin Cantacuzino.

După un pelerinaj la locurile sfinte, puternic impresionat de mănăstirea Sinai, ctitorul hotărăşte ridicarea unei mănăstiri într-o regiune sălbatică, pietroasă şi prăpăstioasă asemănătoare locului unde Moise a primit tablele legii cu cele "zece porunci". Ridicarea în aceste locuri a mănăstirii Sinaia este şi o dovadă de recunoştinţă a ctitorului pentru locul de pe Valea Prahovei, în munţii Bucegilor, unde spătarul găsise, într-un moment de grea încercare, adăpost şi ajutor.

BISERICA NOUĂ -"SFÂNTA TREIME"

Cu mult înainte de Mihail Cantacuzino, în apropiere de locul actualei mănăstiri se afla un schit, numit "Sfântul Nicolae", ascuns într-un luminiş pe brâul muntelui Molomoţ, cunoscut azi sub numele de Furnica. Acest schit a fost reconstruit la începutul secolului al XVI-lea de către un anume Nicolae Grozea, supranumit "haiducul", locuitor din Breaza, care spre bătrâneţe s-a călugărit. Construirea mănăstirii s-a realizat între 1690-1695. La 15 august 1695 avea loc inaugurarea "schitului Sinaia", la care au luat parte voievodul Constantin Brâncoveanu şi Mitropolitul Ţării Româneşti.

La început, mănăstirea a fost construită să adăpostească doisprezece călugări, după modelul Mântuitorului Iisus Hristos, care şi-a ales doisprezece apostoli. Cu timpul, numărul vieţuitorilor a crescut, fiind necesară construirea unei biserici mai mari şi a unor chilii suplimentare.

Între anii 1842-1846, în partea de răsărit a mănăstirii, prin grija stareţilor Ioasaf şi Paisie, a fost ridicată o biserică impunătoare şi două corpuri de clădiri.

Vechea biserică este construită în stilul brâncovenesc, arhitectura caracteristică Ţării Româneşti, dar are şi multe elemente noi.

Pictura din pridvor şi naos este cea originală, realizată de Pârvu Mutu Zugravul, pictorul preferat al Cantacuzinilor.

Mănăstirea Sinaia are şi un frumos paraclis, care datează tot din anul 1695.

Arhitectura sa joasă, precum şi pictura originală înnegrită de trecerea timpului, creează fiorul religios al catacombelor primelor secole ale creştinismului.

Tot în curtea vechii mănăstiri, lângă paraclis se află cavoul lui Tache Ionescu, prim-ministru în perioada Primului Război Mondial.

Aşezată în incinta nouă şi închinată Sfintei Treimi, Biserica mare a fost parţial reconstruită între anii 1893-1903 şi renovată complet după planul arhitectului George Mandrea. Pictura în ulei a fost executată pe fond de aur mozaicat, în stil neobizantin, de pictorul danez Aage Exner. Acesta a realizat o sinteză a culturii arhitecturale religioase româneşti, o biserică cu ziduri groase şi contraforţi puternici, caracteristice mănăstirilor din Moldova, pe care a grefat elementele specifice ale stilului brâncovenesc din Ţara Românească.

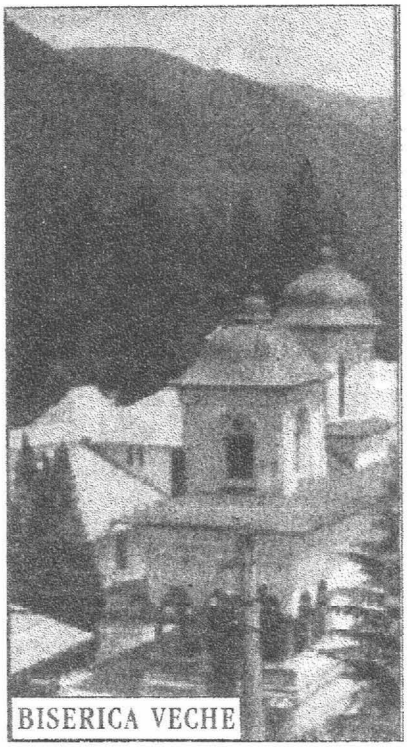

BISERICA VECHE

Un brâu de ceramică smălţuită de culoare verde, format din trei linii răsucite din loc în loc, înconjoară exteriorul bisericii; este simbolul unităţii Sfintei Treimi într-un singur Dumnezeu, precum şi a celor trei principate româneşti, Moldova, Transilvania şi Ţara Românească, unite într-o singură ţară: ROMÂNIA.

Daniela BOARU

https://biblioteca-digitala.ro

MUZEUL JUDEȚEAN DE ȘTIINȚELE NATURII PRAHOVA

- se prezintă -

MUZEUL OMULUI -PLOIEŞTI - (IV)

Muzeul Omului din Ploieşti reuneşte cele mai importante aspecte ale biologiei umane: antropogeneză-antropologie, rase umane şi subrasele populaţiei româneşti, anatomie şi fiziologie, genetică, ecologie, demografie, ocrotirea naturii, ecosisteme antropice din România. Puteţi afla aceste informaţii vizitând expoziţiile permanente şi temporare, sau participând la simpozioane şi cursuri. Muzeul poate fi vizitat zilnic între orele 9.00-17.00, în afara zilei de luni. Sâmbăta şi duminica, programul este de la 9.00 la 13.00.

MUZEUL OMULUI - PLOIEȘTI -

Expoziţii temporare

- PERSOANĂ ŞI OS expoziţie craniologică "Francisc Rainer" **(12 martie)**
- COCHILII ŞI PERLE **(17 martie)**

Manifestare culturală

- ZIUA FEMEII **(8 martie)**

PROTECŢIA NATURII

Protecţia naturii este prezentată în Muzeul Omului prin aspecte ale ocrotirii naturii pe plan naţional şi mondial şi mulaje ale unor elemente naturale protejate.

"S.O.S. ... NATURA"

Încăperea intitulată "S.O.S. ... NATURA" atrage atenţia asupra unor aspecte ale poluării aerului, solului şi apei care se soldează cu dispariţia unor specii de plante şi animale dar şi a altor valori - opere de artă.

Prin ilustrarea acestora, muzeul contribuie la formarea unor concepţii ecologice, a unei atitudini active de responsabilitate faţă de mediul înconjurător, atrage atenţia că omul trebuie să fie conştient că nu ocupă o situaţie privilegiată în natură ci, ca orice fiinţă vie, depinde de ea. Complexa problematică a muzeului se încheie prin prezentarea principalelor ecosisteme antropice.

Prin tematica abordată şi modul ei de prezentare, Muzeul Omului este un muzeu şcoală şi se implică în toate laturile activităţii educative.

Emilia IANCU, Director al Muzeului Judeţean de Ştiinţele Naturii Prahova

Editura BIOEDIT

Execută, la comandă:

- pliante;
- cataloage;
- cărţi de vizită;
- imprimate fără regim special;
- foi cu antet;
- calendare;
- broşuri;
- diplome etc.

Lucrările pot fi executate în una, două, trei sau patru culori.

La cerere, se pot executa şi alte lucrări de tipărire conform doleanţelor clientului.

Apelând la serviciile instituţiei noastre, economisiţi cca 22% din preţul comenzii:

NU SE APLICĂ T.V.A.!

https://biblioteca-digitala.ro

Grădina - un colţ de Rai

Oamenii au fost mereu dornici să aibă pe Pământ un colţ de Rai. Grădina este o imagine a sufletului, un tainic vis devenit realitate prin lucrarea mâinilor şi a naturii. Ca şi trupul, sufletul nostru se hrăneşte cu roadele ei.

Priviţi o floare: ea vorbeşte prin culorile, forma şi parfumul ei, astfel încât starea noastră interioară se transformă, o pace se aşterne peste suflet; se deschide şi el ca o floare, pentru a oferi iubirea sa. (R.M.)

GRĂDINILE EGIPTENE

Iniţial, grădinile egiptene au fost create în scop utilitar, pentru cultivarea legumelor şi a fructelor, ulterior devenind locuri de agrement.

Aveau formă geometrică şi erau înconjurate de ziduri.

Egiptul, caracterizat printr-o climă aridă, avea grădini în care tema principală era apa, lacul sau bazinul cu lotus, înconjurat de sicomori, iar ca elemente decorative, pavilioanele sau chioşcurile cu coloane elegante, pentru repaus în zilele cu arşiţă.

În timpul imperiului vechi (3197-2065 î.H.), grădinile erau mai simple, dar ele au evoluat spre forme decorative mai bogate în timpul imperiului de mijloc şi al celui nou, când au apărut vestitele grădini faraonice.

Toutmes al III-lea aduce din Palestina o serie de arbori şi arbuşti ornamentali, odoranţi şi înfiinţează chiar şi o grădină botanică, care avea un catalog cu plantele respective.

Lacurile şi bazinele, care erau la început de dimensiuni reduse, în formă rectangulară sau de "T", au fost apoi lărgite pentru a se face plimbări cu bărcile.

Apele din bazine erau populate cu peşti viu colorati, păsări de apă şi alte animale.

Ca vegetaţie, erau cultivaţi curmali, acacia, tamarix, rodii, roscovi, sălcii plângătoare.

În timpul dinastiei a XIX-a, apar grădinile funerare şi cele din jurul templelor (ex. Mormântul lui Ehene - 1550 î.H.).

După ocuparea Egiptului de către perşi (525 -332 î.H.), apoi de către Alexandru cel Mare (332 î.H.) şi urmaşii săi (Ptolemeii), mai târziu de către romani, iar în secolul VII d.H. de către arabi, grădinile Egiptului au evoluat mult, fiind printre cele mai vestite datorită în special trandafirului şi viorelelor, fiind atunci la modă "ghirlandomania alexandrină".

Daniela URSU

Ştiaţi că...

- Deşi cântăreşte doar circa 250g, inima omului pompează, în decurs de 70 de ani, în reţeaua de vase sanguine mai bine de 500.000.000 l de sânge?

S-a mai calculat că, într-o oră de funcţionare, inima omenească eliberează o cantitate de energie echivalentă cu cea utilizată pentru ridicarea unui lift cu patru persoane de la parter până la etajul şapte.

- Noţiunea de zăpadă ppoate fi exprimată prin 195 de cuvinte?

Eschimoşii, specialişti în domeniu, folosesc în limbajul lor aceste multiple variante şi diferenţiază astfel zăpada în funcţie de calitatea ei.

NATURA ŞI OMUL Publicaţie editată de MUZEUL JUDEŢEAN DE ŞTIINŢELE NATURII PRAHOVA

Apare sub îngrijirea unui colectiv de specialişti coordonat de Emilia IANCU, Director al Muzeului Judeţean de Ştiinţele Naturii Prahova

Redactor şef: Roxana MANOLACHE
Adresa redacţiei: Str.Sbt. Erou Călin Cătălin nr.1 - Palatul Culturii - Ploieşti, 2000, jud.Prahova
Tel.:044-123719; Fax.111970

Tipărit la EDITURA BIOEDIT a Muzeului Judeţean de Ştiinţele Naturii Prahova

https://biblioteca-digitala.ro